

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 12 września 2024 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – LF / Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

(Sprawa C-352/23 ⁽¹⁾, Changu ⁽²⁾)

(Odesłanie prejudycjalne – Polityka w dziedzinie azylu i migracji – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakres stosowania – Artykuły 1, 4 i 7 – Dyrektywa 2011/95/UE – Zakres stosowania – Artykuły 2 i 3 – Ochrona krajowa ze względów humanitarnych – Dyrektywa 2008/115/WE – Artykuł 14 – Brak możliwości przeprowadzenia wydalenia – Zaświadczenie – Prawa nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego w przypadku wstrzymania wydalenia – Dyrektywa 2013/33/UE – Zakres stosowania – Świadczenia materialne w ramach przyjmowania)

(C/2024/6232)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LF

Strona przeciwna: Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Sentencja

- 1) Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoi ona na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przyznało obywatelowi państwa trzeciego prawo pobytu z powodów, które nie mają żadnego związku z ogólną systematyką i celami tej dyrektywy, o ile to prawo pobytu odróżnia się wyraźnie od ochrony międzynarodowej przyznanej na podstawie wspomnianej dyrektywy.

- 2) Artykuł 14 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich

należy interpretować w ten sposób, że:

państwo członkowskie, które nie jest w stanie przeprowadzić wydalenia obywatela państwa trzeciego w terminach określonych zgodnie z art. 8 tej dyrektywy, musi wydać temu obywatelowi pisemne potwierdzenie okoliczności, że mimo iż przebywa on nielegalnie na terytorium tego państwa członkowskiego, dotycząca go decyzja nakazująca powrót nie zostanie tymczasowo wykonana.

- 3) Artykuły 1, 4 i 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z dyrektywą 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie jest zobowiązane do przyznania z ważnych względów humanitarnych prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego, który obecnie przebywa nielegalnie na jego terytorium, niezależnie od czasu trwania pobytu tego obywatela na tym terytorium. Dopóki nie nastąpi jego wydalenie, obywatel ten może jednak powoływać się na prawa, które zagwarantowano mu zarówno w Karcie praw podstawowych, jak i w art. 14 ust. 1 tej dyrektywy. Ponadto jeżeli wspomniany obywatel posiada również status osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, która uzyskała zezwolenie na pozostanie na terytorium tego państwa członkowskiego, może on także powoływać się na prawa ustanowione w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 314 z 4.9.2023.

⁽²⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.